

U 27/2018 rd

Statsrådets skrivelse till riksdagen om kommissionens förslag till ändring av kapitalkravsförordningen vad gäller förlusttäckning för nödlidande exponeringar samt till direktiv om kreditförvaltare, kreditförvärvare och återvinning av säkerhet (*täckning för nödlidande exponeringar och sekundärmarknad*)

I enlighet med 96 § 2 mom. i grundlagen översänds till riksdagen kommissionens förslag av den 14 mars 2018 till lagstiftning om minsta förlusttäckning för nödlidande exponeringar samt om kreditförvaltare, kreditförvärvare och återvinning av säkerhet samt en promemoria om förslagen.

Helsingfors den 24 maj 2018

Kommun- och reformminister Anu Vehviläinen

Specialsakkunnig Markus Kari

U 27/2018 rd

FINANSMINISTERIET

PROMEMORIA

EU/2018/0796,

EU/2018/0803

15.5.2018

FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING OM ÄNDRING AV FÖRORDNING (EU) NR 575/2013 VAD GÄLLER MINSTA FÖRLUSTTÄCKNING FÖR NÖDLIDANDE EXPONERINGAR SAMT DIREKTIV OM KREDITFÖRVALTARE, KREDITFÖRVÄRVARE OCH ÅTERVINNING AV SÄKERHET

1 Förslagets bakgrund och syfte

Den 14 mars 2018 lämnade kommissionen en andra uppföljningsrapport om minskning av s.k. nödlidande lån i Europa. Riksdagen har informerats om rapporten genom en skrivelse den 19 april 2018 (EJ 11/2018 rd). I samband med rapporten lade kommissionen fram ett åtgärds paket för att ta itu med problem som orsakas av nödlidande krediter samt förhindra framtida ackumulering (nedan *åtgärds paket*).

Två lagstiftningsförslag ingår i åtgärds paketet. Det första är kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller minsta förlusttäckning för nödlidande exponeringar, (COM(2018)134 final, nedan *ändringsförslag*). Det andra lagstiftningsförslaget (kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om kreditförvaltare, kreditförvärvare och återvinning av säkerhet, COM(2018)135 final, nedan *direktivförslag*) handlar om att införa ett nytt direktiv.

Åtgärds paketet inkluderar även ett arbetsdokument från kommissionen med icke bindande anvisningar om etablering av nationella kapitalförvaltningsbolag och deras verksamhet (Commission Staff Working Document AMC Blueprint, SWD(2018) 72 final). Dokumentet behandlas i en särskild E-skrivelse.

Den föreslagna regleringen syftar till att ta itu med den stora volymen av nödlidande lån i EU och förhindra fortsatt ackumulering. Nödlidande lån är lån där låntagaren har svårt att göra planerade betalningar för att täcka ränta eller återbetalningar av kapital. Om betalningarna ligger efter med mer än 90 dagar, eller om det bedöms osannolikt att lånet kommer att återbetalas, klassificeras det som ett nödlidande lån.

Åtgärds paketets två lagstiftningsförslag omfattar tre regelverk.

Det första regelverket är ett förslag till ändring av kapitalkravsförordningen så att en s.k. *prudential backstop*-mekanism införs. Ändringsförslaget gäller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (nedan *kapitalkravsförordningen* eller *CRR*). Genom ändringsförslaget införs en säkerhetsmekanism mot alltför stor framtida ackumulering av nödlidande lån eller motsvarande exponeringar utan tillräcklig förlusttäckning i bankernas balansräkningar. Ändringsförslaget skapar incitament för kreditinstitut att göra tillräckliga avsättningar för täckning av förluster på lån som beviljats fr.o.m. den 14 mars 2018, om de senare övergår till att bli nödlidande. Annars måste kreditinstituten göra avdrag från sitt kärnprimärkapital (*Common Equity Tier 1, CET1*). Målet är framförallt att ta itu med problemet att europeiska banker inte gör tillräckliga avsättningar för förväntade kreditförluster och dröjer med att hantera problemlån eftersom de inte vill göra förlustnedskrivningar i bokslutet.

Det andra regelverket ingår i direktivförslaget och har bestämmelser om kreditförvaltare (*Credit Servicer*) och kreditförvärvare (*Credit Purchaser*). Enligt definitionen i direktivförslaget avser kreditförvaltare en fysisk person eller ett företag som bedriver specifikt angiven verksamhet på en kreditgivares vägnar. Enligt direktivförslaget ska kreditförvaltare omfattas av auktorisationskrav och offentlig tillsyn. I direktivförslaget åläggs medlemsstaterna att föra ett offentligt register över kreditförvaltare. I direktivförslagets bestämmelser om kreditförvärvare åläggs dessa att underrätta behöriga myndigheter i medlemsstaten om förvärv av lånefordringar.

Även det tredje regelverket hör till direktivförslaget. Här ingår bestämmelser om effektivare ianspråktagande av säkerhet utanför domstol (*Accelerated Extrajudicial Collateral Enforcement*, nedan *AECE*). *AECE*-regleringen ska tillämpas på kreditavtal som ingåtts mellan kreditgivare och affärsdrivande gäldenärer med lös eller fast egendom som säkerhet. Om *AECE*-mekanismen införs innebär det att kreditgivaren, när i direktivförslaget nämnda villkor uppfylls, direkt får ta säkerheten i anspråk med stöd av parternas avtal utan ett avgörande i domstol. Direktivförslaget har närmare bestämmelser om bl.a. ianspråktagande, värdering av säkerheter, prioritering av konkurrerande säkerhetsrättigheter, gäldenärens rätt att överklaga ianspråktagande samt *AECE*-mekanismens förhållande till insolvensförfaranden.

Åtgärds paketets åtgärder syftar till att stödja varandra. Genom ändring av förordningen så att en lagstadgad säkerhetsmekanism införs eftersträvas tillräcklig täckning för framtida kreditförluster på nödlidande exponeringar. Samtidigt skapas incitament för avveckling eller försäljning av sådana lån. Direktivförslaget syftar till att främja sekundärmarknaden för nödlidande exponeringar. En fungerade sekundärmarknad skulle öka efterfrågan på nödlidande exponeringar och därmed höja marknadsvärdet av dessa tillgångsposter. *AECE*-ianspråktagandet i direktivförslaget syftar till att minska kostnaderna för avveckling av nödlidande exponeringar. Åtgärds paketet kompletteras av en juridiskt icke bindande plan för kapitalförvaltningsbolag. Den ger hjälp till de medlemsstater som så önskar att vid omstrukturering av banker inrätta ett kapitalförvaltningsbolag som hanterar de nödlidande lånen.

Åtgärds paketet ingår i kommissionens åtgärdsprogram för minskning av de nödlidande lånen. Bakgrunden är en av rådet den 11 juli 2017 antagen handlingsplan för minskning av nödlidande lån och beslutet att utvärdera problemets utveckling och framstegen med planen utifrån kommissionens rapporter. I handlingsplanen uppmanas de olika institutionerna att vidta åtgärder för att ta itu med den stora andelen nödlidande lån i bankernas balansräkningar i Europa och förebygga att sådana ackumuleras i framtiden.

Handlingsplanen ingår i en större helhet med målet att reducera banksektorns risker och fullborda bankunionen, som behandlas i ett meddelande från kommissionen den 11 oktober 2017 (COM(2017) 592 final). Rådet diskuterade åtgärderna i december 2017. Kommissionen lämnade sin första planenliga rapport om minskning av nödlidande lån den 18 januari 2018 (E 12/2018 rd).

2 Förslagets huvudsakliga innehåll

2.1 Avdrag för täckning av nödlidande exponeringar

Förslaget om ändring av kapitalkravsförordningen innebär att en s.k. prudential backstop-mekanism införs. Syftet med den föreslagna ändringen av kapitalkravsbereäkningen är att säkerställa tillräcklig förlusttäckning för nödlidande lån i kreditinstitutens balansräkningar.

U 27/2018 rd

Prudential backstop-mekanismen har följande huvudprincip: kreditinstitut åläggs att göra avsättningar för täckning av realiserade eller förväntade förluster upp till en viss miniminivå när exponeringar övergår till att bli nödlidande (minimikrav för täckning av kreditförluster). Om minimikravet inte uppfylls, ska skillnaden mellan verklig och minsta täckning dras av (säkerhetsmekanism) från poster i kreditinstitutets kärnprimärkapital (CET1).

Kravet på minsta täckning ökar successivt beroende på hur länge en exponering har klassificerats som nödlidande. Den årliga ökningen av kravet på minsta täckning är mindre under de första åren efter det att en exponering klassificerats som nödlidande. Denna successiva ökning återspeglar det faktum att ju längre en exponering har varit nödlidande desto lägre är sannolikheten att de förfallna beloppen kommer att återvinnas.

I förslaget införs mekanismen genom att lägga till ett nytt led i artikel 36.1 i kapitalkravsförordningen, Tillämplig summa av otillräcklig täckning för nödlidande exponeringar. Förteckningen i nämnda artikel anger vilka avdrag som ska göras från posterna i kreditinstitutens kärnprimärkapital (CET1).

Enligt förslaget införs en ny artikel i kapitalkravsförordningen, 47 a, som definierar nödlidande exponeringar. Definitionen kommer från begreppet nödlidande exponeringar i kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 680/2014. Det tillämpas allmänt i tillsynsrapporteringen. Enligt punkt 1 i artikeln innefattar exponeringarna olika skuldinstrument, inbegripet ett räntebärande värdepapper, ett lån, ett förskott, ett likviditetssaldo hos en centralbank eller annan avistainlåning samt ett låneåtagande, en lämnad finansiell garanti eller annat åtagande. Punkt 3 i artikeln definierar vilka exponeringar som ska klassificeras som nödlidande. Här ingår bl.a. en exponering för vilken ett fallissemang anses ha inträffat i enlighet med artikel 178 i kapitalkravsförordningen.

Enligt förslaget införs en ny artikel i kapitalkravsförordningen, 47 b, om anståndsåtgärder, dvs. en eftergift från ett instituts sida till en gäldenär vars finansiella situation håller på att eller sannolikt kommer att försämrats. Eftersom anståndsåtgärder kan påverka klassificeringen av en nödlidande exponering, kompletteras kriterierna med artikel 47 b. Enligt förslaget ska en nödlidande exponering som är föremål för anståndsåtgärder inte upphöra att klassificeras som nödlidande, såvida inte vissa strikta villkor är uppfyllda. Kriterierna i samband med anståndsåtgärder är förenliga med bestämmelserna i kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 680/2014.

Enligt förslaget införs en ny artikel i kapitalkravsförordningen, 47 c, om avdrag som ska göras för täckning av nödlidande exponeringar. De poster som uppfyller kraven på minsta täckning är kreditriskavsättningar för specifika och allmänna låneförluster som har redovisats i kreditinstitutets bokslut, ytterligare värdejusteringar för tillgångar som redovisats till verkligt värde och andra reduceringar av kapitalbasen. Den sista punkten innebär att kreditinstitutet t.ex. kan göra större reduceringar av kapitalbasen än övrig reglering förutsätter. Institut som beräknar riskvägda tillgångar med hjälp av internmetoden (IRB) kan använda det lagstadgade expected shortfall-mått (negativt belopp av förväntade förluster) som redan dragits av från kapitalbasen,

Endast om summan av dessa poster inte når upp till tillämpliga krav på minsta täckning ska säkerhetsmekanismen tillämpas. Avdraget ska säkerställa att riskerna som förknippas med nödlidande exponeringar i tillräcklig utsträckning återspeglas i kreditinstitutets kärnprimärkapital (CET1) på ett eller annat sätt.

Artikel 47 c skiljer på nödlidande exponeringar med eller utan säkerhet. Detta motiveras med att säkrade nödlidande exponeringar normalt sett utgör mindre risk för kreditinstitutet än

nödlidande exponeringar utan säkerhet. Om ett lån utan säkerhet blir en nödlidande exponering har kreditinstitutet normalt sett inget annat val än att bevilja anstånd. Enligt kommissionen är återvinningsgraden i genomsnitt betydligt högre för säkrade nödlidande exponeringar än för nödlidande exponeringar utan säkerhet.

Artikel 47 c gör åtskillnad mellan nödlidande lån där gäldenärens förpliktelser är förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar och andra nödlidande exponeringar. När en gäldenärs förpliktelser gentemot ett kreditinstitut är förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar förutsätts att exponeringen täcks helt inom en fastställd tid. Övriga nödlidande exponeringar ska vara täckta med upp till 80 % av exponeringsvärdet efter en fastställd tidsperiod, enligt punkterna 2 och 3 i artikeln efter två år för nödlidande exponeringar utan säkerhet och åtta år för säkrade nödlidande exponeringar.

Enligt förslaget införs dessutom en ny artikel, 469 a, som fastställer att kreditinstitut inte får tillämpa prudential backstop-mekanismen för exponeringar som uppstått före den 14 mars 2018. Om gäldenärens villkor ändras på ett sätt som gör att exponeringsvärdet ökar, kommer exponeringen dock att omfattas av mekanismen.

2.2 Kreditförvaltare och kreditförvärvare

Regelverket gällande kreditförvaltare och kreditförvärvare ingår i åtgärds paketets direktivförslag. Syftet är att främja utvecklingen av sekundärmarknader för nödlidande exponeringar.

Kommissionen bedömer att banker inte alltid kan hantera sina nödlidande lån på ett ändamålsenligt och effektivt sätt. Om banken saknar personal eller expertis för att förvalta nödlidande lån eller återvinna säkerheter, kan värdet på lånen bli mindre än vad som annars vore möjligt. Kommissionens förslag syftar till att underlätta utkontraktering av förvaltningen till specialiserade kreditförvaltare samt försäljning av kreditavtal till förvärvare som har den nödvändiga riskbenägenheten och expertisen för att förvalta dem.

Av artikel 2.1 i direktivförslaget framgår att bestämmelserna om kreditförvaltare och kreditförvärvare ska tillämpas när krediten ursprungligen beviljats av ett kreditinstitut eller dess dotterbolag. Tillämpningen begränsas inte enligt typen av kreditförvärvare.

Enligt punkt 4 i artikeln ska direktivet inte tillämpas på förvärv och förvaltning av kreditavtal som utförs av ett kreditinstitut eller dess dotterbolag eller av någon annan typ av kreditgivare eller dess dotterbolag som är etablerade i EU. Enligt direktivets övergångsbestämmelser om kreditförvärvare ska bestämmelserna inte tillämpas om kreditavtalet överförs före den 1 januari 2021.

Direktivförslaget inkluderar bestämmelser om tillsyn och administrativa påföljder. Artikel 20 i direktivförslaget fastställer att medlemsstaterna ska utse behöriga myndigheter som ansvarar för tillsynen över kreditförvaltare. Artikel 21 i direktivförslaget fastställer deras tillsynsbefogenheter, bl.a. befogenhet att bevilja eller neka auktorisation, att genomföra inspektioner på plats och i övrigt, att ålägga administrativa påföljder och att se över utkontrakteringsavtal som avses i artikel 10.

Artikel 22 i direktivförslaget har bestämmelser om administrativa påföljder. Enligt punkt 1 föranleds påföljd av bl.a. brott mot bestämmelserna om utkontraktering, brister i kreditförvaltarens interna styrformer och kontrollmekanismer eller policy samt underlåtenhet att lämna information till myndigheterna. Enligt punkt 2 i artikeln är påföljderna annullering av auktorisation, beslut om korrigerande åtgärder och administrativa sanktionsavgifter.

Artikel 34 under avdelning VI i direktivförslaget fastställer åtgärder som ska skydda konsumenter vid ändring av kreditavtal. Artikel 35 i direktivförslaget fastställer hur kreditförvaltare och behöriga myndigheter ska behandla klagomål.

Artikel 38 under avdelning VII i direktivförslaget innebär en ändring av bolånedirektivet (2014/17/EU). Om en kredit inom direktivets tillämpningsområde överläts till en tredje part ska konsumenten ha rätt att göra gällande samma invändningar gentemot den nya fordringsägaren som konsumenten kunde ha gjort gentemot den ursprungliga kreditgivaren. Konsumenten ska underrättas om överlåtelsen.

Enligt artikel 41 i direktivförslaget ska medlemsstaterna ska senast den 31 december 2020 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa det nya direktivet. Direktivet ska tillämpas fr.o.m. den 1 januari 2021.

Kreditförvaltare

Enligt artikel 3.8 i direktivförslaget är kreditförvaltare en fysisk eller juridisk person, utom ett kreditinstitut eller dess dotterbolag, som bedriver en eller flera i artikeln angivna verksamheter på en kreditgivares vägnar. Kreditförvaltaren gör t.ex. följande: övervakar genomförandet av kreditavtalet, samlar in och förvaltar information om kreditavtalets status, låntagaren och eventuella säkerheter som används för att säkra kreditavtalet, informerar låntagaren om alla ändringar av räntor, avgifter eller betalningar enligt kreditavtalet, verkställer rättigheter och skyldigheter enligt kreditavtalet på kreditgivarens vägnar (inbegripet förvaltning av återbetalningar), omförhandlar villkor och bestämmelser i kreditavtalet med låntagare eller hanterar låntagares klagomål.

Avdelning II i direktivförslaget innehåller bestämmelser om auktorisation av kreditförvaltare och gränsöverskridande kreditförvaltning. Enligt artikel 4 i direktivförslaget ska medlemsstaterna kräva att en kreditförvaltare erhåller auktorisation. Artikel 5 i direktivförslaget fastställer krav som kreditförvaltare ska uppfylla för att erhålla auktorisation i hemmedlemsstaten. Enligt artikeln ska kreditförvaltaren ha en ledning med tillräckligt gott anseende, lämpliga styrformer och kontrollmekanismer, en policy som säkerställer att låntagarna behandlas rättvist och omsorgsfullt samt förfaranden för behandling av klagomål.

Artikel 6 i direktivförslaget fastställer förfarandena vid ansökan om auktorisation och artikel 7 anger i vilka fall den kan upphävas. Enligt artikel 8 i direktivförslaget ska det i alla medlemsstater inrättas ett offentligt register över auktoriserade kreditförvaltare.

Enligt artikel 9 i direktivförslaget ska förhållandet mellan en kreditförvaltare och kreditgivare grundas på ett skriftligt avtal. Kreditförvaltaren ska dokumentera och behålla uppgifter om avtalet i minst 10 år, så att uppgifterna kan tillhandahållas de behöriga myndigheterna. Artikel 10 i direktivförslaget innehåller bestämmelser om utkontraktering av kreditförvaltares verksamhet. Vid utkontraktering förblir kreditförvaltaren ansvarig för efterlevnaden av de skyldigheter som följer av direktivet.

Enligt artikel 11 i direktivförslaget ska medlemsstaterna säkerställa att en kreditförvaltare med auktorisation har rätt att tillhandahålla sina tjänster i unionen. Därför har direktivet bestämmelser om förfaranden och kommunikation mellan myndigheterna i hem- och värdmedlemsstaterna. Artikel 12 i direktivförslaget fastställer hur behöriga myndigheter i hem- och värdmedlemsstaten gemensamt ska övervaka kreditförvaltare som tillhandahåller gränsöverskridande tjänster.

Kreditförvärvare

Avdelning III i direktivförslaget innehåller bestämmelser om kreditförvärvares skyldigheter. Enligt artikel 3.7 i direktivförslaget avser kreditförvärvare en fysisk eller juridisk person, utom ett kreditinstitut eller ett dotterbolag till ett kreditinstitut, som förvärvat ett kreditavtal inom ramen för sin handels-, närings- eller yrkesverksamhet. Enligt punkt 2 i samma artikel avser kreditgivare ett kreditinstitut eller en juridisk person som har utfärdat en kredit inom ramen för sin handels-, närings- eller yrkesverksamhet, eller en kreditförvärvare.

I artikel 13 i direktivförslaget åläggs kreditgivaren att lämna all nödvändig information till en kreditförvärvare för att den ska kunna bedöma kreditavtalets värde. Enligt artikel 14 ska kreditinstitutet följa Europeiska bankmyndighetens tekniska standarder när informationen lämnas. Kreditinstitutet ska ge tillsynsmyndigheten detaljerad information om kreditavtalet när avtalet överförs till en kreditförvärvare. Enligt artikel 19 i direktivförslaget ska en kreditförvärvare som överför ett kreditavtal till en annan kreditförvärvare underrätta de behöriga myndigheterna om överföringen.

Enligt artikel 16 i direktivförslaget ska kreditförvärvare lämna information till myndigheterna om ett kreditinstitut, dess dotterbolag eller en kreditförvaltare som används i kreditförvaltningen.

Enligt artikel 17 i direktivförslaget ska kreditförvärvare från tredje länder vid överföring av kreditavtal utse en företrädare som är etablerad i unionen. Därefter är företrädaren ansvarig för fullgörandet av de skyldigheter som kreditförvärvare åläggs i direktivet. Artikel 15 i direktivförslaget ålägger dessa kreditförvärvare att använda ett kreditinstitut som är etablerat i unionen eller en auktoriserad kreditförvaltare för kreditförvaltning avseende kreditavtal som ingås med konsumenter.

Artikel 18 i direktivförslaget fastställer regler för direkt verkställighet av ett kreditavtal (*directly enforcing a credit agreement*) samt kreditförvärvares och behöriga myndigheters informationsskyldighet i samband med detta.

2.3 Effektivare ianspråktagande av säkerhet utanför domstol

Avdelning V i direktivförslaget (artikel 23—33) innehåller bestämmelser om effektivare ianspråktagande av säkerhet utanför domstol (AECE). Enligt artikel 2 i förslaget ska direktivet tillämpas på kreditavtal mellan kreditgivare och lånande företag som är säkrade genom lös eller fast egendom som ägs av det lånande företaget. Enligt punkt 5 i artikeln ska den föreslagna mekanismen inte tillämpas på kreditavtal med säkerhet, om gäldenären är en konsument eller ett icke vinstdrivande bolag enligt definitionen i artikel 3 a i direktiv 2008/48/EG (om konsumentkrediter), på avtal om finansiellt säkerhetsställande enligt definitionen i direktiv 2002/47/EG eller på kreditavtal som säkrats med en bostadsfastighet som är ett lånande företags huvudsakliga bostad. Enligt artikel 3 i förslaget avser lånande företag en fysisk eller juridisk person, med undantag av konsumenter, som har ingått ett kreditavtal med en kreditgivare.

Artikel 23 i direktivet fastställer på vilka villkor en kreditgivare får använda den föreslagna mekanismen för ianspråktagande av säkerhet. Enligt punkt 1 ska ianspråktagande vara möjligt direkt med stöd av parternas avtal. Parterna ska avtala om förfarandet skriftligen, och i avtalet specificeras en utlösande händelse (*enforcement event*) och den tidsperiod under vilken gäldenären efter händelsen kan utföra betalningen för att undvika ianspråktagandet. Gäldenären ska tydligt informeras om tillämpningen och följderna av förfarandet före ingåendet av avtalet. Ytterligare villkor är att kreditgivaren inom fyra veckor efter den utlösande händelsen skriftligen såsom anges i artikeln underrättat gäldenären om att förfarandet inleds och att gäldenären efter underrättelsen inte har genomfört betalningen

fullständigt. Enligt punkt 2 i artikeln får det lånande företaget inte förfoga över de tillgångar som har ställts som säkerhet från och med mottagandet av underrättelsen. Därtill åläggs gäldenären skyldighet att samarbeta och tillhandahålla all relevant information. Enligt punkt 3 i artikeln ska kreditgivaren ge gäldenären en rimlig tidsperiod för att utföra betalningen och göra rimliga ansträngningar för att undvika att använda förfarandet.

Artikel 24 i direktivet innehåller bestämmelser om ianspråktagandet i mekanismen. Enligt punkt 2 i artikeln ska medlemsstaterna föreskriva att säkerheterna kan realiseras genom offentlig auktion eller privat försäljning. Minst ett av dessa sätt ska vara tillgängligt. Enligt direktivförslaget får medlemsstaterna föreskriva att en notarie, delgivningsman eller annan offentlig tjänsteman utses i tillämpliga fall för att säkerställa en effektiv och snabb fördelning av försäljningsintäkterna och överföring av säkerheten till en förvärvare eller för att skydda låntagarens rättigheter. Punkt 4 i artikeln fastställer att kreditgivaren ska anordna en värdering av tillgångarna för att avgöra acceptpriset vid en offentlig auktion och en privat försäljning samt anger förutsättningar för värderingen. Gäldenären har rätt att ifrågasätta värderingen inför domstol.

Artikel 25 i direktivet innehåller detaljerade bestämmelser om anordnandet av auktion. Punkt 1 i artikeln räknar upp kreditgivarens skyldigheter och villkoren gällande försäljningspriset. Kreditgivaren ska meddela gäldenären, och eventuella tredje parter med ett intresse i eller rätt till tillgången, om den offentliga auktionen minst 10 dagar före auktionen. Acceptpriset för tillgången ska uppgå till minst det värderingsbelopp som fastställts före den offentliga auktionen. Tillgången får dock på vissa villkor säljas med en nedsättning av värderingsbeloppet. Artikel 26 i direktivet innehåller detaljerade bestämmelser om kreditgivarens skyldigheter i samband med försäljningen och villkoren gällande försäljningspriset. Kreditgivaren ska ha gjort rimliga ansträngningar för att locka så många potentiella förvärvare som möjlig och underrättat gäldenären, och eventuella tredje parter med ett intresse i eller rätt till tillgången, om sin avsikt att sälja tillgången minst 10 dagar innan tillgången erbjuds för försäljning. Riktpriset för tillgången ska motsvara minst det belopp som fastställts vid värderingen vid den tidpunkt då tillgången erbjuds för privat försäljning. Tillgången får dock på vissa villkor säljas med en nedsättning av värderingsbeloppet.

Enligt artikel 27 i direktivförslaget ska medlemsstaterna föreskriva att prioriteringen för konkurrerande säkerhetsrättigheter avseende samma säkerhet inte påverkas av ianspråktagandet av en av dessa rättigheter. Enligt förslaget till artikel 28 har gäldenären rätt att överklaga ianspråktagandet inför en nationell domstol om realiseringen eller värderingen av de tillgångar som ställts som säkerhet inte har genomförts i enlighet med direktivets bestämmelser.

Artikel 29 i direktivet ålägger kreditgivaren skyldighet att betala gäldenären ett eventuellt överskott mellan det utestående beloppet enligt kreditavtalet och intäkterna från försäljningen av tillgången. Enligt förslaget till artikel 30 får medlemsstaterna föreskriva om jämkning av det utestående skuldbeloppet i kreditavtalet ifall säkerhetens försäljningspris inte täcker hela skulden.

Enligt artikel 31 ska medlemsstaterna säkerställa att om ett kreditavtal med säkerhet som ger rätt att använda mekanismen överförs av kreditinstitutet eller dess dotterbolag till en tredje part, förvärvar denna tredje part rätt att använda mekanismen enligt samma villkor som kreditinstitutet.

Enligt artikel 32 i direktivförslaget ska direktivet inte påverka tillämpningen av direktivet om insolvensförfaranden. Kommissionen har lämnat sitt direktivförslag (COM(2016) 723 final), men direktivet har ännu inte antagits. Om insolvensförfaranden inleds i förhållande till en

gäldenär omfattas realiseringen av säkerheter också av ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder (*stay of individual enforcement actions*) i enlighet med förslaget.

Artikel 33 i direktivförslaget innehåller bestämmelser om statistik över verkställighetsåtgärder som medlemsstaterna och de behöriga myndigheter som utövar tillsyn över kreditinstitut ska samla in och lämna till kommissionen. Enligt artikel 39 i direktivförslaget ska kommissionen biträdas av en rådgivande kommitté.

3 Förslagets rättsliga grund och förhållande till subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna samt instrument för grundläggande och mänskliga rättigheter

Både ändringsförslaget och den ursprungliga kapitalkravsförordningen grundar sig på artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF). Direktivförslaget grundar sig på artikel 53 och 114 i EUF.

Med stöd av artikel 53 i EUF utfärdar Europaparlamentet och rådet i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet direktiv som syftar till samordning av medlemsstaternas bestämmelser i lagar och andra författningar om inledande och utövande av förvärvsverksamhet som egenföretagare. Enligt artikel 114 i EUF ska parlamentet och rådet i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén, besluta om åtgärder för tillnärmning av sådana bestämmelser i lagar och andra författningar i medlemsstaterna som syftar till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera.

Artikel 114 kan användas som rättslig grund, om det objektivt och faktiskt framgår av bestämmelsen att den syftar till att förbättra förutsättningarna för att upprätta den inre marknaden och få den att fungera. Det är otypiskt att harmoniseringen av regelverket för ianspråktagande grundas på en kombination av artikel 114 och 53 i EUF. Samma rättsliga grund har tidigare använts i förslaget till direktiv om insolvensförfaranden.

Statsrådet betraktar den föreslagna rättsliga grunden i princip som lämplig men anser att grundens riktighet ska säkerställas under förhandlingarna.

Finlands eget system känner inte till avtalsbaserat ianspråktagande utanför domstol av säkerhet i fastighet eller annan fast egendom. Ianspråktagande av säkerheter sker redan nu förhållandevis effektivt i Finland eftersom domstolsförfarandet för att skaffa en utsökningsgrund vanligtvis är snabbt och utsökningsväsendet har fungerande försäljningsrutiner. Dagens nationella förfaranden har inte heller uppfattats som orsak till problemet med nödlidande lån.

Förslaget är förenligt med subsidiaritetsprincipen. I fråga om AECE-mekanismen, framförallt ianspråktagande av säkerhet i fastighet, är förslaget dock onödigt detaljerat och gör onödigt omfattande ingrepp i nationella system.

Statsrådet anser inte att förslagen strider mot Finlands grundlag eller förpliktande instrument för grundläggande och mänskliga rättigheter.

4 Förslagets konsekvenser

4.1 Konsekvenser för lagstiftningen

Prudential backstop-mekanismen

Enligt 9 kap. 10 § i gällande kreditinstitutslag (610/2014) ska kreditinstitutet genom effektiva system sköta den löpande förvaltningen och övervakningen av de olika kreditriskbärande portföljerna och exponeringarna. Institutet ska ha processer för identifiering och hantering av problemkrediter och för genomförande av behövliga värde regleringar och avsättningar. Europaparlamentets och rådets förordningar är direkt gällande i alla medlemsstater, dvs. de ska i princip inte sättas i kraft nationellt. Om förslaget antas i nuvarande form, krävs därför sannolikt inte några ändringar av finsk lagstiftning.

Reglering av kreditförvaltare och kreditförvärvare

Genomförande av direktivet kräver ny lagstiftning som fastställer kreditförvaltarnas skyldigheter samt myndighetstillsynen.

Effektivare ianspråktagande av säkerhet utanför domstol

I Finland sker ianspråktagandet av säkerheter i regel genom det i utsökningsbalken (705/2007) föreskrivna utsökningsförfarandet. Bestämmelser om panträtt i fastighet finns i jordabalken (540/1995). 10 kap. i handelsbalken (3/1734) innehåller bestämmelser om pantsättning av lös och fast egendom. Direktivförslaget är inte förenligt med den ovannämnda lagstiftningen. Förslaget skulle också föranleda ändringar i företagsinteckningslagen (634/1984) samt vissa speciallagar om registrerad och intecknad egendom. I fråga om gäldenärs rättssäkerhet kan förslaget även påverka lagstiftningen om rättvis indrivning.

När direktivförslagens lagstiftningskonsekvenser bedöms ska man som utgångspunkt beakta att en generell rätt till ianspråktagande av säkerhet utanför domstol baserat på avtal mellan parterna, såsom föreslås, är främmande för det finska rättssystemet. I Finland kräver ianspråktagande oftast att fordrans riktighet prövats i domstol innan säkerheten tas i anspråk och att domstolen fastställt betalningsskyldigheten. Om domen inte efterlevs frivilligt kan den verkställas i ett utsökningsförfarande enligt utsökningsbalken. Då sköter utsökningsmyndigheten bl.a. realisering av säkerheten. Ett undantag är förfarandet enligt 10 kap 2 § i handelsbalken som innebär att en panthavare får sälja en lös pant och ta ut sin fordran ur köpesumman, om förutsättningarna i paragrafen uppfylls. Detta förfarande för handfången pant motsvarar i sina huvuddrag den föreslagna mekanismen. I övrigt innebär direktivförslaget dock ett nytt slags förfarande som är oförenligt med utsökningsbalkens bestämmelser om försäljning och jordabalkens bestämmelser om panträtt i fastighet. Realisering av företagsinteknad egendom utanför insolvens- eller utsökningsförfarandet är också något som strider mot finsk lagstiftning.

Direktivförslagens tillämpningsområde är delvis oklart. Enligt artikel 2.5 a i förslaget ska direktivet inte tillämpas på kreditavtal med säkerhet som ingåtts mellan kreditgivare och låntagare som är konsumenter enligt definitionen i artikel 3 a i konsumentkreditdirektivet. Enligt artikel 3 i förslaget definieras alla låntagare som lånande företag med undantag av låntagare som är konsumenter enligt definitionen i konsumentkreditdirektivet. På grund av undantagen i tillämpningen av konsumentkreditdirektivet skulle t.ex. fysiska personer som utanför egen näringsverksamhet tar ett bolån eller en konsumentkredit med säkerhet i fastighet inte räknas som konsumenter enligt det föreslagna direktivet. I det finska systemet betraktas dessa personer i allmänhet som konsumenter. Om direktivets tillämpningsområde fastställs i enlighet med förslaget påverkas den finska konsumentskyddslagstiftningen. Problematisk för det finska systemet är också förslaget till artikel 2.5 c ii, som innebär att direktivet inte ska tillämpas på kreditavtal med en företagares huvudsakliga bostad som säkerhet. Det är oklart om bostadsaktier som ger besittningsrätt till den huvudsakliga bostaden ingår i tillämpningsområdet.

Finsk lagstiftning förutsätter i regel inte att avtal om pantsättning har en bestämd form. Därför skulle bestämmelserna om avtalets skriftliga form och övriga avtalsvillkor i mekanismen (artikel 23.1 a i förslaget) föranleda ändringar i nationell lagstiftning. När det gäller information som gäldenären ska få innan avtalet ingås motsvarar förslaget dock i huvudsak handelsbalkens bestämmelser om den information som ska ges till en fysisk person innan en pantförbindelse ingås. Förslagets bestämmelser om kreditgivarens informationskyldighet och gäldenärens försummelse av betalningsskyldigheten är jämförbara med förfarandet enligt handelsbalken vid försäljning av lös pant. Finsk lagstiftning har inte motsvarande informationskyldighet för kreditgivare vid ianspråktagande av säkerhet i fastighet eftersom utsökningsmyndigheten sköter ianspråktagandet.

Enligt artikel 24 i direktivförslaget kan säkerheten tas i anspråk genom offentlig auktion eller privat försäljning. I Finland sker ianspråktagandet enligt utsökningsbalken så att utmätningsmannen förrättar en offentlig auktion eller på vissa villkor genom underhandsförsäljning. Panthavaren får sälja lös eller fast egendom under hand endast med samtycke av gäldenären samt de borgenärer och andra rättsinnehavare vilkas rätt berörs av försäljningen. Försäljning under hand får inte ordnas om någon av rättsinnehavarna har förblivit okänd. Artikel 24.2 i direktivförslaget innebär att en medlemsstat kan föreskriva att t.ex. en utmätningsman ska förordnas vid realisering för att säkerställa fördelningen av försäljningsintäkter, en effektiv överföring av säkerheten eller gäldenärens rättigheter. Försäljning enligt utsökningsbalken förutsätter dock en dom i domstol, något som en utmätningsman eller annan försäljningsansvarig inte skulle ha tillgång till i det föreslagna förfarandet, som i grunderna därmed avviker väsentligt från dagens försäljningar enligt utsökningsbalken. Bestämmelserna om värdering av säkerheter i artikel 24 avviker också i viss mån från utsökningsbalkens bestämmelser.

Bestämmelserna om offentlig auktion och privat försäljning i artikel 25 och 26 avviker från den befintliga lagens uppgiftsfördelning för kreditgivare och utmätningsmän eftersom kreditgivaren åläggs skyldigheter som i en försäljning enligt utsökningsbalken hör till utmätningsmannen. Förslagets detaljerade bestämmelser skiljer sig från utsökningsbalken också i fråga om t.ex. tidsfrister vid delgivning och försäljning. I direktivet har det inte föreslagits bestämmelser om partsutredningar eller bevakningsförfaranden vid försäljning. Å andra sidan motsvarar förslaget om privat försäljning i huvudsak förfarandet enligt handelsbalken vid försäljning av lös pant. De föreslagna bestämmelserna är dock delvis mer detaljerade än de nationella, tex. i fråga om värdering av säkerheter.

Enligt artikel 27 i direktivförslaget får prioriteringen för konkurrerande säkerhetsrättigheter avseende samma säkerhet inte påverkas av ianspråktagandet av en av dessa rättigheter, men genomförandet av denna princip avgörs nationellt. Enligt artikel 28 i direktivförslaget ska gäldenären ha rätt att överklaga ett ianspråktagande inför domstol, om de detaljerade bestämmelserna inte har följts. Det närmare innehållet i förfarandet för överklagande torde avgöras nationellt. Artikel 29 om återbetalning av överskjutande belopp till låntagaren efter försäljning motsvarar i princip den finska lagstiftningen. Det nationella genomförandet av bestämmelsen beror dock främst på hur bl.a. artikel 27 i förslaget genomförs nationellt.

Enligt artikel 31 i förslaget ska kreditinstitutet kunna överföra ett säkrat kreditavtal som innehåller mekanismen till en tredje part på lika villkor och utan begränsningar. Att säkerheten i ett kreditavtal kan tas i anspråk direkt avviker från det som nu är utgångspunkten för finsk lagstiftning. Därför leder förslaget sannolikt till att avtal av denna typ blir betydligt vanligare i Finland. Enligt en initial bedömning kan detta kombinerat med avtalens överförbarhet skapa ändringsbehov gällande lagstiftning om vidareförsäljning av krediter, t.ex. i fråga om tillsyn över tredje parter och gäldenärens rättssäkerhet.

Enligt en initial bedömning utifrån artikel 32 i direktivförslaget har förslaget inte några direkta konsekvenser för lagstiftningen om förfarandena vid konkurs och företagsanering. Ändringsbehoven är delvis beroende av vilka bestämmelser om avbrytande av verkställighetsåtgärder som införs i direktivet om insolvensförfaranden.

4.2 Konsekvenser för ekonomin

Prudential backstop-mekanismen

Kommissionen har med hjälp av Europeiska bankmyndigheten (European Banking Authority, nedan *EBA*) gjort en konsekvensbedömning som pekar på att redovisningsstandarden IFRS 9, som trädde i kraft 1.1.2018, ökar bankernas avsättningar för förluster på nödlidande exponeringar med bara fem procent jämfört med nuläget. Direktivförslaget skulle medföra kostnader för banker som inte gör ändamålsenliga avsättningar i sina bokslut. Genom skyldigheten att göra avdrag från kärnprimärkapitalet minskar kärnprimärkapitalkvoten för dessa banker. Om kärnprimärkapitalet då inte räcker för att uppfylla kapitalkraven ska banken skaffa mer kapital. EBA bedömer att förslaget skulle leda till att bankernas kärnprimärkapital i snitt minskar med 217 punkter (ca 2,2 procentenheter) under de följande 20 åren.

Minimikravet på täckning av kreditförluster ökar successivt, vilket leder till att avdrag från kärnprimärkapitalet kan behöva göras redan året efter det år då man fastställt att krediten är en nödlidande exponering. Kommissionen har dock föreslagit kalibrering av minimikravet så att det är lågt de första åren och ökar i snabbare takt mot slutet av granskningsperioden. Därmed anser kommissionen att bankerna får tillräckligt med tid att anpassa sig till de nya kraven.

Kommissionen bedömer att ändringsförslaget har positiva effekter för bankerna på längre sikt. Ändringen av förordningen förstärker bankernas lönsamhet och även deras motståndskraft under en lågkonjunktur när man undviker att nödlidande exponeringar som inte har beaktats i bokslutet byggs upp i bankernas balansräkningar. Enligt kommissionen skulle kreditgivningen kunna öka när bankerna inte längre har felaktigt värderade finansiella tillgångar i sina balansräkningar. Kommissionen har offentliggjort en konsekvensbedömning av den föreslagna regleringen (SWD(2018) 73 final).

I Finland är volymen av nödlidande lån så liten att förslaget inte bedöms ha några betydande negativa konsekvenser för bankernas utlåningsförmåga på kort sikt. På längre sikt bedöms förslaget förbättra även de finländska bankernas kapacitet att skapa beredskap för ökade kreditförluster under en lågkonjunktur. Kreditinstitutens administrativa börda bedöms öka något genom förslaget.

Reglering av kreditförvaltare och kreditförvärvare

Kommissionen bedömer att förslaget till reglering av kreditförvaltare och kreditförvärvare främst berör säljande banker, förvärvare, kreditförvaltare och gäldenärer. Enligt kommissionen utgör medlemsstaternas skilda lagstiftningar hinder för överföring av krediter och för kreditförvaltning som inte bedrivs av banker. Genom förslaget harmoniseras reglerna och tillsynen gällande tredje parter som bedriver kreditförvaltning i EU. Detta väntas minska kostnaderna för marknadstillträdet för potentiella kreditförvärvare genom förbättrat tillträde och lägre kreditförvaltningskostnader. Kreditförvaltare kan också få stordriftsfördelar på den inre marknaden. Den ökade konkurrensen bedöms leda till större efterfrågan och högre transaktionspriser på nödlidande lån. Kommissionen har offentliggjort en konsekvensbedömning av den föreslagna regleringen (SWD(2018) 75 final, del 1/2).

Eftersom Finland har en låg volym av nödlidande lån finns det inte heller någon nationell sekundärmarknad. Därmed bedöms förslaget inte ha några betydande nationella konsekvenser på kort sikt. På längre sikt kan förslaget förbättra även de finländska bankernas möjligheter att sälja nödlidande lån på sekundärmarknaden.

Effektivare ianspråktagande av säkerhet utanför domstol

Enligt kommissionen skulle förfarandet med påskyndat ianspråktagande av säkerhet utanför domstol förhindra en alltför stor ackumulering av nödlidande lån i bankernas balansräkningar i framtiden. Åtgärden förbättrar bankernas kapacitet att snabbt och enhetligt återvinna fordringar i alla medlemsstater. Därmed förväntas bankerna även kunna bevilja fler och förmånligare lån, framförallt till små och medelstora företag samt över nationsgränserna. Kommissionen har offentliggjort en konsekvensbedömning av den föreslagna mekanismen (SWD(2018) 75 final, del 2/2).

Kommissionen bedömer att kreditgivare drar nytta av den föreslagna harmoniseringen bl.a. genom att lånens återvinningsgrad ökar och riskerna för förluster minskar. För låntagarna kan den föreslagna mekanismen bl.a. leda till sänkt räntenivå, förlängning av lånens återbetalningstider och utveckling av övriga villkor i kreditavtalen. Kommissionen anser också att mekanismen minskar bankernas behov att göra de erforderliga avsättningarna för nödlidande lån. Förslaget skulle även locka fler investerare och öka transaktionspriserna på en sekundärmarknad för dessa lån. Enligt kommissionen leder mekanismen inte till fler ianspråktaganden av säkerheter.

I Finland kan ianspråktagandet av säkerheter anses fungera ganska väl och vara rätt förmånligt, och därför bedöms en ändring av den nationella lagstiftningen inte ge någon direkt ekonomisk nytta för kreditinstitutet eller företagsverksamheten. Direktivförslagets potentiella nytta för Finlands del skulle främst kunna handla om den ovan beskrivna effektiviseringen av den gemensamma marknaden. Enligt kommissionens bedömning kommer mekanismens kostnader i huvudsak att betalas av kreditgivare med säkerhetsrätt och lånande företag, men dessa kostnader väntas inte bli betydande.

Artikel 33 i förslaget ålägger medlemsstaterna och de myndigheter som har tillsyn över kreditinstitut att samla in statistik om de föreslagna förfarandena för ianspråktagande. Eftersom det handlar om en ny typ av mekanism i det finska systemet samlas dessa uppgifter inte in i dagsläget. Skyldigheten att samla in data medför sannolikt kostnader för informationssystem. Enligt kommissionens bedömning kommer dessa kostnader att beröra tillsynsmyndigheterna.

4.3 Förslagets konsekvenser för budgetekonomin eller den offentliga förvaltningen

Prudential backstop-mekanismen

Kommissionen bedömer att ändringsförslaget med tiden kommer att minska tillsynsmyndigheternas arbetsbelastning i någon mån eftersom bestämmelserna finns i en direkt tillämplig förordning. Därmed skulle antalet banker som åläggs täcka exponeringar enligt tillsynsmyndighetens prövning sannolikt minska.

Reglering av kreditförvaltare och kreditförvärvare

Direktivförslagets bestämmelser om kreditförvaltare och kreditförvärvare förutsätter att kreditförvaltarna omfattas av auktoriseringskrav och offentlig tillsyn. Behandlingen av

ansökningar om auktorisering och den offentliga tillsynen bedöms öka Finansinspektionens behov av tillsynsresurser.

Effektivare ianspråktagande av säkerhet utanför domstol

Enligt kommissionens konsekvensbedömning har förslaget inga betydande konsekvenser för medlemsstaternas budget och offentliga förvaltning. Eftersom det handlar om ett ianspråktagande utanför domstol kan förslaget i mycket begränsad mån minska antalet summariska tvistemål. Å andra sidan kan den föreslagna rätten till överklagande medföra nya typer av tvister och då öka arbetsbördan. Hur förslaget påverkar utsködningsmyndighetens verksamhet beror på hur det genomförs nationellt. Arbetsbelastningen kan öka, om en utmättningsman medverkar i ett ianspråktagande enligt förslaget och fordrans riktighet dessförinnan inte prövats i domstol.

5 Andra medlemsstaters ståndpunkter

Prudential backstop-mekanismen

De andra medlemsstaternas officiella ståndpunkter är ännu inte kända.

När kommissionen presenterade ändringsförslaget vid ett möte i rådets arbetsgrupp för finansiella tjänster den 20 april 2018 kommenterades initialt framförallt tidpunkten för tillämpningens början, förhållandet till ECB:s tillsynsmandat och till redovisningsstandarderna samt andra detaljer. Ändringsförslaget välkomnas brett av medlemsstaterna på allmän nivå.

Reglering av kreditförvaltare och kreditförvärvare

De andra medlemsstaternas officiella ståndpunkter är ännu inte kända.

När kommissionen presenterade direktivförslaget vid ett möte i rådets arbetsgrupp för finansiella tjänster den 20 april 2018 kommenterades initialt framförallt förhållandet till gällande lagstiftning i medlemsstaterna samt tekniska detaljer. Förslaget till reglering av kreditförvaltare och kreditförvärvare välkomnas brett av medlemsstaterna på allmän nivå.

Effektivare ianspråktagande av säkerhet utanför domstol

De andra medlemsstaternas officiella ståndpunkter är ännu inte kända.

När kommissionen presenterade direktivförslaget vid ett möte i rådets arbetsgrupp för finansiella tjänster den 20 april 2018 kritiserades initialt förhållandet till gällande nationell rätt, framförallt till hur fastigheter används som säkerhet.

6 Nationell behandling av förslaget och behandling inom Europeiska unionen

Riksdagen har informerats om kommissionens andra framstegsrapport och åtgärds paketet genom en skrivelse den 19 april 2018 (EJ 11/2018 rd).

Den 28 mars 2018 fick 58 företrädare för olika intressenter per e-post information om direktiv- och ändringsförslagen och åtgärds paketets plan för inrättande av nationella kapitalförvaltningsbolag samt en inbjudan att lämna kommentarer. Följande företrädare har gett respons, som beaktats vid utformningen av statsrådets ståndpunkt: Suomen yrittäjät ry,

U 27/2018 rd

OP Gruppen, Finansinspektionen, Finans Finland (FA), Verket för finansiell stabilitet, Finlands Näringsliv EK, professor Tuula Linna samt Finnvera.

Förslagen till direktiv och ändring av förordningen samt ett utkast till statsrådets skrivelse angående dem har behandlats i ett skriftligt förfarande i sektionen för finansiella tjänster och kapitalrörelser (sektion 10) och i sektionen för rättsliga frågor (sektion 35) inom kommittén för EU-ärenden. Följande företrädare har gett respons, som beaktats vid utformningen av statsrådets ståndpunkt: Arbets- och näringsministeriet, Finansinspektionen, Verket för finansiell stabilitet, Finlands Näringsliv EK, Finans Finland (FA), Kommunfinans Abp, OP Gruppen, Suomen yrittäjät ry.

Kommissionen presenterade sitt förslag i rådets arbetsgrupp för finansiella tjänster den 20 april 2018. En utförlig behandling av förslagen inleds av rådet i skriftligt förfarande i maj 2018 och vid möten i juni 2018. Det kommande ordförandelandet Österrike har inofficiellt meddelat att behandling av ändringsförslaget är en prioritet.

Ändringsförslaget är under behandling i Europaparlamentets utskott för ekonomi och valutafrågor. Rapportör har ännu inte utsetts. Rådgivande utskott är utskottet för rättsliga frågor, som beslutade att inte yttra sig.

Direktivförslaget är under behandling i Europaparlamentets utskott för ekonomi och valutafrågor. Rapportör har ännu inte utsetts. Rådgivande utskott är utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd samt utskottet för rättsliga frågor, som beslutade att inte yttra sig.

7 Ålands behörighet

Ärendet hör till rikets lagstiftningsbehörighet enligt 27 § och 29 § i självstyrelselagen för Åland (1144/1991).

8 Statsrådets ståndpunkt

Kommissionens förslag är förknippade med planerna för att fullborda bankunionen. Statsrådet betonar i enlighet med tidigare riktlinjer att åtgärder som syftar till riskdelning inom kreditinstitutssektorn, såsom införande av en gemensam insättningsgaranti, förutsätter bl.a. att riskerna inom de olika ländernas kreditinstitutssektorer reduceras. Statsrådet stöder målet med kommissionens förslag att stärka den europeiska kreditinstitutssektorn och reducera banksystemets risker.

Statsrådet anser det viktigt att man hittar effektiva sätt att minska volymen av nödlidande lån. Statsrådet anser att förslagen stöder detta mål på ett allmänt plan. Enligt statsrådets tidigare ståndpunkter är nödlidande lån i stor utsträckning ett problem för enskilda banker eller medlemsstater där bankerna finns och inte ett problem på EU-nivå i egentlig bemärkelse trots att det kan finnas spridningseffekter.

Statsrådet betraktar framförallt ändringsförslaget som en utveckling i rätt riktning när det gäller hantering av nödlidande exponeringar. Ändringen skapar incitament för bankerna att i tid och på lämpligt sätt beakta eventuella kreditförluster i boksluten. Statsrådet riktar dock uppmärksamhet på att den föreslagna lösningen bara gäller exponeringar som uppstått efter det att förslaget lämnades och alltså inte löser problemet med nödlidande lån som redan finns i bankernas balansräkningar.

U 27/2018 rd

Statsrådet betraktar direktivförslagets reglering av kreditförvaltare och kreditförvärvare som en utveckling i rätt riktning när man vill utveckla sekundärmarknaden för nödlidande exponeringar. Statsrådet anser att auktorisationskravet och skyldigheten att ordna tillsyn över kreditförvaltare är motiverade förslag med tanke på gäldenärens intressen och balansering av marknaden.

Statsrådet förhåller sig reserverat till den föreslagna harmoniseringen gällande ianspråktagande av säkerheter och anser att en lagstiftning med den föreslagna utformningen inte främjar de uppställda målen för den. Direktivet bör på ett balanserat sätt beakta kreditgivarnas rättigheter, företagens verksamhetsförutsättningar och gäldenärens rättsskydd.

Statsrådet anser det viktigt att under de fortsatta förhandlingarna komma fram till en balanserad helhetslösning som effektivt stöder målsättningarna för fullbordandet av bankunionen och den inre marknaden och samtidigt säkerställer en effektiv och fungerande sakrätts- och utsökningslagstiftning på nationell nivå samt nödvändig nationell handlingsfrihet även framöver, så att direktivet inte innehåller tvingande bestämmelser som avviker från grundprinciperna för finsk sakrätts- och utsökningslagstiftning och att det inte äventyrar gäldenärernas rättssäkerhet.